

allernaturligst og rimeligst under en Periode som denne, nemlig en Forhøjelse af Forlystelsesskatten, som jeg gentagne Gange har haft den Fornøjelse at underholde mig med den højtærede Minister om. Det er noget, man er gaaet til i andre Lande, hvor man har en saadan Forlystelsesskat, og det ligger nærmest for. Den højtærede Minister vil sige, at det vilde ikke indbringe meget; men en Fordobling vilde dog give ca. 1 600 000 Kr. Og der kan paapeges adskillige Omraader, hvor der kunde vindes noget, og hvorved i alt Fald noget af det mest glubske ved den højtærede Finansministers indirekte Skatter kunde undgaas.

Med Hensyn til den finansielle Byrde, som disse Forslag vil medføre, har jeg ved at gennemgaa Beregningsgrundlaget faaet den Opfattelse, at de vil medføre større Byrder end af den højtærede Minister beregnet. Den højtærede Minister har øjensynligt her bestrebt sig for at gøre dem saa lidt afskrækkende som muligt ved at opføre Indtægten saa lav, som det paa nogen mulig Maade har kunnet lade sig gøre. Jeg synes somme Tider, at denne Bestræbelse fra den højtærede Ministers Side noget gaar ud over den naturlige Grænse for en Finansministers Forsigtighed. Gaar man Lovforslagene efter, viser det sig, at man kommer til en Indtægt af 207 Mill. Kr., medens den højtærede Minister mener, at det kun er nødvendigt at tilvejebringe 200 Mill. Kr., og han angiver ogsaa dette Beløb i den sidste og endelige Opgørelse. Der har vi straks en Margin paa 7 Mill. Kr., og gaar vi det nøjere efter, vil det vise sig, at Statens Indtægter utvivlsomt er ansatte for lavt i adskillige af Lovforslagene; der kan ikke være Tvivl om, tror jeg, at Udbyttet af Vinskatten, Spiritusskatten, Børsskatten og navnlig Udbyttet af Afgiften ved Bortsalg af Formuegenstande er for lavt anslaaet. Her bliver der da en Margin, som tillader en vis Mulighed for Nedsættelser, og der er ogsaa blandt de foreslaaede Skatter nogle, som jeg mener uden Skade kunde forhøjes, saa der skabes et vist Spillerum for den højst fornødne Ændring af de af den højtærede Minister fremsatte Skatte-lovforslag.

Det er klart for enhver, der har gennemgaaet Lovforslagene, at de vil kræve en grundig Udvalgsbehandling, selv om denne Udvalgsbehandling maa fremskyndes saa meget som muligt; men der maa dog gives tilstrækkelig Tid til en virkelig grun-

dig Gennemgang og Gennemarbejdelse af Lovforslagene, thi de er meget dybt indgribende i mange Menneskers Ve og Vel, det vil enhver vide, der har beskæftiget sig med dem.

Der er to af Lovforslagene, som den højtærede Minister ønsker særlig hurtigt behandlet: Forslaget om en Forhøjelse af Stempelafgiften paa Spillekort og Forslaget om en anden Beregning af Stempelafgift og Tinglæsningsgebyr, og det forekommer mig, at den højtærede Minister anførte gode Grunde for sit Ønske om en hurtig Behandling af disse to Forslag, idet der neppe her vil møde principielle Betænkeligheder, og Staten ellers gaar glip af Indtægter, som det er højst ønskeligt, at den faar. Dette gælder navnlig det sidste Forslag, hvor der ikke er Tvivl om, at den af den højtærede Finansminister foreslaaede Ændring af Beregningsgrundlaget for Afgiften vil medføre en betydelig Merindtægt for Statskassen. Ogsaa jeg mener, at den foreslaaede Forhøjelse af Stempelafgiften paa Spillekort er fuldstændig berettiget; den højtærede Minister gør selv opmærksom paa, at man i de fleste andre Lande er gaaet meget højere, og jeg forstaar egentlig ikke, hvorfor man ikke her kunde følge Eksemplet fra andre Lande eller muligvis endda gaa endnu højere; i hvert Fald skal jeg ingen Indvending gøre derimod. I Princippet kan jeg ogsaa tiltræde det andet af den højtærede Minister fremsatte Forslag. Jeg mener nu, det var berettiget i 1911 — og det var ogsaa Stempelkommissionens enstemmige Indstilling, som i saa Henseende blev fulgt af den daværende Regering — at gaa over til Ejendomsskylden som Norm, thi Erfaringen viste, at da Forholdet var dette, at der for Salg af faste Ejendomme var Stempel af 1ste Klasse, det vil altsaa sige 1 pCt, men for Salg af Løsøre, Besætning, Inventar, Maskiner o. s. v. Stempel af 3die Klasse, og da denne Forskel er saa ganske overordentlig stor — altsaa fra 1 pCt. til 5 p. m. —, saa var der mange Penge at tjene ved at sætte saa meget som muligt af Ejendommens Værdi, det, der solgtes under eet, for Besætning og Inventar, og saa lidt som muligt for selve den faste Ejendom. Det var dette, man erfaringsmæssigt havde set, og jeg tror, at Bestemmelsen, som den da blev gennemført, virkelig var til Fordel for Statskassen. Men det er aldeles klart, at dette kan kun gælde i Perioder med nogenlunde rolige Prisforhold, ikke i Perioder som denne, da der er hurtige og vold-